

Erik B. Jørgensen

MIT FOTOALBUM

42 år Jægersoldat, foredragsholder og forfatter. S. 14-15

Hvad har været det mest dramatiske øjeblik i din tid som jægersoldat?

Jeg har oplevet rigtig mange ting. F.eks. da en dansker var blevet kidnappet i Irak, og vi kørte rundt og ledte efter ham i nogle ubevogtede områder af Bagdad for at se, om vi kunne lave en gidseludveksling. Senere blev han fundet død, vi måtte hente ham og sende ham til Danmark. Desuden alle de gange jeg er blevet beskydt med håndvåben eller artilleri.

Mener du at drenge i dag får udviklet deres maskuline side nok?

Jeg har ikke så meget føling med hvad der sker. Men udefra set, tror jeg, at mange mangler at få lov til at være vilde og dem selv. Være uden opsyn og gøre erfaringer i livet selv. Jeg har taget meget med mig fra min barndom, hvor jeg løb rundt på gården og var dreng. Men det skal selvfølgelig være under ansvar og konsekvens for det man laver. Ellers får man problemer senere i livet.

Hvad er det vigtigste for dig for at have et spændende og meningsfyldt liv?

Det er meget vigtigt, for mig at livet giver mening, udfordring og betydning. Det er vigtigt for mig at være herre i eget hus og få en masse oplevelser. Derfor lever jeg også som eventyrer i dag og jeg kan li' at fortælle om mine oplevelser og inspirere andre til både eventyr og selvudvikling.

Du har været i krig og har dræbt talebansoldater. Har du fortrudt det?

Nej, ikke et sekund. Det er meget simpelt, når det kommer til 'Det er ham/dem eller mig'. Nogle der prøver at dræbe mig, har jeg ikke så meget mod at fjerne.

Har du et motto?

Ja og jeg lever efter det 'Eventyret begynder i din baghave'. Vi er selv ansvarlige for vores liv og de oplevelser man får. Der er ingen grund til kun at drømme sig langt væk. Eventyret skal være i hverdagen og så skal der også være nogle store drømme at gå efter. Der er kun en selv til at tage ansvar. Det handler om at tage det første skridt.

Jeg har ikke noget imod at dræbe

SIMON RIEDEL
simon@riedel.dk

FOTOALBUM Jægersoldat Erik B. Jørgensen, der er aktuel i TV2s program 'Korpset', fortæller om sin opvækst på gården med sin far – om luftgeværet – og om, hvordan to laser gjorde ham parat til at blive jægersoldat, udsendt til Afghanistan

ERIK B. JØRGENSEN

Erik B. Jørgensen, 42, er instruktør i TV2s program 'Korpset'. Her er uddrag af hans bedrifter: Har sejlet 3.320 km i kajak på Yukon River. Har krydset Indlandsisen fem gange. Har vandret Alaska på tværs over 72 dage. Er medlem af Eventyrernes Klub. Har skrevet adskillige bøger om blandt andet at sejle Danmark rundt i kajak samt Skandinavien rundt i kajak. Han var fra 2002-2008 medlem af Jægerkorpset.

Et frit liv på gården

1. Jeg er vokset op på Fyn nær Ærbæk ved Nyborg, min far Jørgen Jørgensen var lastbilchauffør, til jeg blev to år, og siden landmand med grise og jord – på et tidspunkt leverede han 10.000 stagnesvin om året. Jeg var enebar og lærte tidligt at arbejde hårdt med at harve, pløje og samle sten. Jeg fik ikke lønpenge, men i stedet løn, og før jeg var stor nok til at kunne trykke koblingen på en traktor ned, kørte jeg traktor. Mine forældre blev skilt, da jeg var fire, og jeg mener, min far var den tredje i Danmark, der vandt forældre-myndigheden. Min mor Inge Lise var lærer og senere skoleinspektør, og min far mente, at eftersom det var hende, der restte hen til en anden mand, skulle hun ikke have mig med. Jeg kom til at sanke kartofler og køre halm til sent om aftenen, og jeg havde et frit liv uden opsyn, hvor jeg kunne lege røvere og soldater, hoppe i kornstøen, skyde med bue og pil samt luftgevær. Der var et par år, hvor der ikke var mange sangfugle på gården. På billedet var jeg et år og i sommerhus med

Måtte lide for at komme med Sirius

2. Da familien en dag skulle med færgen fra Nyborg til Korsør, spurgte jeg min far, hvilken bane vi var i, og han svarede: Kan du ikke se det skilt derope? Nej, jeg måtte indse, at jeg måtte til øjenlæge, og så jeg fik briller – jeg ved ikke, hvor mange timer jeg har brugt med en tang for at rette dem ud. En hel del år senere, i 1997, vidste jeg, at jeg ville med slædepatruljen Sirius, og det kunne jeg ikke komme, hvis jeg brugte briller. Jeg fandt ud af, at man få Odense Universitetshospital havde en forsøgsøjle og kunne få laseropereret sine øjne, og jeg var heldig at få lov til at få det lavet gratis. Jeg lå og kiggede og mod et laserlys, og mine øjne blev holdt åbne med nogle skiver. Jeg fik skrabet slimhinde væk og der lugtede af brændt kød. Da jeg var på vej hjem i bussen, virkede bevidnelsen ikke længere, og det gjorde uaføleligt ondt. Jeg skulle bare hjem at ligge under dynen. Og næste operation gjorde endnu mere ondt, men operationen var afgørende for, at jeg siden kunne komme i slædepatruljen Sirius, og at jeg kunne blive Jægersoldat. Billedet er fra min konfirmation.

En grå og stille dreng

3. Som barn tror jeg, jeg var en meget grå og stille dreng, der ikke skille sig ud på nogen måde. Jeg fik specialundervisning i dansk og engelsk, i skolen havde jeg venner, men var holdt de store børnefødselsdage – som min far sagde, at enten inviterede man ikke nogen, eller også inviterede man alle. Min far fortalte også tit om sine dage i Livgarden, og de historier blev bedre og bedre for hver dag. Billedet er fra, da jeg gik på HH et år på Nyborg og Rertemindes handelskole. Før jeg kom i militæret. Jeg gik fra at ligge i bunden med karakterer til at få det næsthøjeste snit – men havde stadig karakterer i hele skalaen.

Smilede ikke i flere år

4. Her fra en ferie med min mor i Norge. Jeg smilede ikke på billeder i flere år, kan jeg se, og bukskerne var godt trukket op. Min mor har nok haft det svært, med at hun ikke havde sin søn. Vi kørte altid i Mercedes op til Norge, hvor vi tit tog forbi et stenbrud for at se på stenkvalliteterne, for min mors mand solgte sten og grus.

Skudt hele livet

5. Jeg har skudt hele mit liv med luftgevær og fik jagtregn, da jeg var 16. Her havde jeg skudt min første ræv, og skindet fra den hænger hjemme i min stue i dag. Jeg skød den efter at have sidet og ventet på den foran en røvegrav, vi selv havde gravet med et rør, der stak ud. Fordelen ved dem er, at man kan sende hunden efter den i den grav, for der er ikke nogen sidegange, som hunden kan blive fanget i. Så jeg har nok stået en halv til en hel time og hørt gravhunden kæmpe med ræven, inden den kom ud. Der skal man passe på, at man ikke kommer til at skyde hunden.

Lærte at være social

6. Da jeg kom på Vejstrup gymnastikskole i 9'erne, vendte det hele for mig. Jeg var pludselig rigtig god til især dansk, engelsk og matematik, og ham, jeg delte værelse med, fik jeg det også godt med. Det tog godt nok tre måneder, hvor det var lige før, jeg sagde, jeg gerne ville flytte værelse, han kom fra en helt anden verden og hørte musik som Metallica og Led Zeppelin, hvor jeg hørte Nirvana og Aerosmith. Vi kom til at forme hinanden rigtig meget på skolen, jeg var pludselig tvunget til at være social, og det gav mig et løft. Jeg ser tilbage på det med stor hjertevarme – det var hyggeligt at møde dem til et 25 års jubilæum. Dengang trænede jeg med at løbe med rygsek, og hjemme hos far boede jeg i et lille værelse på et isoleret loft – jeg gik gennem det mørke, kolde loft for at komme ind til mig selv, og jeg havde selv jernstænger og vægte – det var vægte og trisser fra fodringsanlægget, og jeg læste i en gammel Schwarzenegger-bog om, hvordan jeg skulle træne. YouTube var ikke opfundet.

Hjernedøde officerer

7. Jeg trak nummer 15196 til sessionen og kom til Den Kongelige Danske Livgarde. Jeg havde meget store forventninger, men jeg blev så skuffet, som jeg kunne blive, for der skete ikke noget. Jeg havde trænet hårdt op til det, og efter et par uger tænkte jeg bare, jeg skulle ud igen. Men det ændrede sig på sergentskolen. Det var en lærerig og meget skoiende tid. Hold kæft nogle hjernedøde officerer vi havde af og til, men jeg ser tilbage på det i dag med glæde. En af dem var dømt for at have slået sergenteføvere, og vi var rædselsslagne for ham. Vi blev straffet med 50 armebejninger, hvis vi f.eks. ikke havde en øvelsesblok og en biyant i bagommen. Men kaptajn Andersen viste sig jo at være et godt menneske, han lærte os at vi skulle stå på vores lørd. En dag skulle vi stå klar klokken fem morgen med vores feltspader – og efter en længere løbetur var vi nået frem til målet. Nogle gravsten fra 1864, der skulle rettes op. Jeg lærte meget af ham.

Slædepatruljen Sirius

8. Mens jeg var værnepligtig sergent, søgte jeg ind i Slædepatruljen Sirius og kom ind i andet forsøg. Siden nordmændene forsøgte at snuppe et stykke af Nordøstgrønland, har Danmark patruljeret i området – det er en dom fra Haag fra 1933. Opgaven er at suverænitets-håndhæve territoriet. Jeg kom på et halvt års optagelsesrejse, hvor jeg lærte alt fra at sy til at kunne reparere generatorer og motorer – og den anden halvdel er at lære at overleve. Man melder sig til to år og to måneders tjeneste. Jeg var i Grønland i 1999-2001 – ingen ferie undervejs. Man kører med hundeslæder fire måneder ad gangen, to mænd tager af sted og ser ganske få andre i løbet af den tid. Jeg havde gode makker, og vi snakkede om alt. Jeg havde en fantastisk tid. Der er noget fantastisk ved at køre med hundeslæde, og to timer efter ligger du i snestorm i et telt og håber, du ikke skal på toilettet. Man kører rundt i historiens vingues, der ligger 150 år gamle efterlændskaber.

Stædigheden hjalp mig igennem

9. Det var en brat opvågning efter Sirius, da jeg sammen med 71 andre begyndte som jægersoldat. Aldrig har jeg fået så meget straf for ting, jeg ikke havde gjort, fordi en eller anden idiot på holdet havde gjort noget forkert. Jeg hadede det som pesten de første tre uger, men jeg var rimelig stædig, for jeg havde hørt om, hvor fedt det var at være jæger. Det kan koste en hel patrulje livet, hvis en enkelt person kan fride på at hoppe fra undervejs, derfor er uddannelsen så hård. Man får ikke ros en eneste gang i de fire måneder. Der faldt 66 fra undervejs.

Ved ikke, hvor mange jeg har skudt

10. Efter at have været i Irak tre gange blev jeg sendt til Musa Qala i Afghanistan. Der var voldsomme kampe, og derfor blev vi sendt i hurt og hast. Vi kom som franskytter, og jeg var patruljefører. Talebankirgerne var ved at genvinde herredømmet over byerne ved at tvinge handlende til at betale afgift på varer. Det er ikke en hemmelighed, at jeg skød nogen – jeg har ikke noget imod at slå ihjel. Jeg er ikke en soldat, der skal tage stilling til, om det er rigtigt eller forkert, det er demokratiet, der bestemmer. Hvor mange jeg har skudt, ved jeg ikke. Jeg kan f.eks. have skudt ind i en busk et sted, fordi jeg kunne se noget bevæge sig – om der var nogen, der blev dræbt, ved jeg ikke. Jeg var med i de hårdeste kampe, danske soldater har været med i siden 1864. Jeg hørte flere gange den hvisende lyd af kugler, der fløj tæt forbi. Jeg følte frygt, men var ikke bange for at jeg skulle dø, og jeg var heller ikke ude for, at skulle skrabe en kammerats hjemmese på mit tal, som det skete for andre. Mens vi var af sted blev en dræbt og ni såret. Da jeg kom hjem, havde jeg tics i en periode, når jeg hørte noget, der lød som afgangstude fra mortar og raketter.

En fantastisk oplevelse

11. I 2008 blev jeg far til Karen, som i dag er ni år. Moderen Kirsten og jeg var sammen i ti år og har et fint forhold i dag. Karen og jeg tog af sted i 45 dage i det nordlige Finland, da hun var 3½ år. Det var første gang, jeg var sammen med min datter i så lang tid. En fantastisk oplevelse. Jeg er glad for min datter, men jeg havde det svært med ideen om at blive far – jeg havde ikke lyst til at få børn. Generelt er jeg ikke så glad for børn. Det første år, hvor jeg sad og legede med Karen, syntes jeg, jeg spillede min tid – men efter vi kunne begynde at tale sammen, går det meget bedre.